

BALSZERENCSES TÜNDERMESÉ 1. KÖNYV

Bűbájtalan:

CHANDA HAHN

Dream
válogatás

Mina Grime az iskola lúzere, egészen addig a napig, amíg meg nem menti a sulis legmenőbb pasijának az életét egy iskolai kiránduláson. Egy csapásra minden megváltozik, a lány hirtelen a figyelem középpontjába kerül, és minden lépését a szerencse kíséri. De mikor már a dolgok nem is mehetnének jobban, Mina édesanyja bejelenti, hogy elköltöznék. Mina kérdőre vonja édesanyját, aki kénytelen elmondani a családi titkot. Mina Grime valójában a Grimm testvérek leszármazottja, és egy átok terheli őt, mely generációról generációra öröklődött. Vannak rések, ahol az emberek és a tündérek világa összeér, ezen a mesevilág lényei átszöktek, és az emberek bosszantásával mulatják az időt. Mikor az emberek megelégtették, alkut kötöttek a varázslényekkel. Azok megígérték, hogy ha az emberek végigjátszák az összes mesét, és sikeresen befejezik a történeteket, visszamennek saját világukba. Ám a mesék gyűjteménye egyszer csak életre kelt, és saját maga kezdte irányítani a történeteket, megnehezítve ezzel az emberek dolgát. Olyannyira, hogy bár a Grimm testvéreknek több mint 170 mesét sikerült végigjátszani, nem tudták mindet befejezni. Így öröklődött az átok generációkon át. Most Minán a sor, hogy belépjen a mesevilágba és megtörje az évszázados átkot...

Chanda Hahn lelkipásztorként, gyerekkönyvtárosként és könyvárusként szerzett tapasztalatai segítettek abban, hogy lebilincselő és népszerű könyveket írjon tiniknek.

Seattle-ben született, Nebraskában nőtt fel, és jelenleg az oregoni Portlandben él férjével és két gyermekükkel: Aidennel és Ashley-vel.

Tudjon meg többet a sorozatról:

www.chandahahn.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„Egy egyedi ötlet, egy hihetetlen történet és egy jól megírt könyv. Minden adott a kirobbanó sikerhez.”

Lovestruck Literary

„Chanda Hahn egy fantasztikus világba kalauzol minket, ahol a valóságot csak egy hajsza választja el a mesétől.”

A Hardback Life

„Ki ne szeretné a meséket, az izgalmakat és a humort? Ebben a könyvben mindezt megkapod. És ha ez nem lenne elég, az író az egészet megfűszerezi barátsággal és szerelemmel.”

Barnes and Noble

„Mina Grime egy teljesen hétköznapi középiskolás. Vagy talán mégsem az? Ahogy egyre jobban megismerjük ezt a kissé kétbalkezes lányt, rádöbbenünk, hogy nem átlagos. Különleges sorsra rendeltetett.”

Amazon

„Varázslatos világ, hihetetlen események és csodás karakterek. Imádni fogod ezt a könyvet!”

Goodreads

Bűbájtalan*

— részlet —

1. FEJEZET

*M*a megmentettem Brody Charmichael életét!
Mina kedvenc golyóstollával írta le az ujjongó szavakat kék spirálfüzetébe. Hűségesen ugyanazt a tollat használta a bejegyzésekhez, remélte, hogy az majd megfordítja a szerencséjét, és végre valami jóról is írhat. Mint ma. A keszekusza betűkkel körmölt szavakra meredve belenyilalt a büntudat. Be akarta csukni a füzetet, de a mozdulat megállt a levegőben. Nem volt jó érzés. Nem tűnt... őszintének. Elnehezült kézzel és szívvel zárójeles kiegészítést írt a bejegyzéshez.

(De ma ezenkívül majdnem MEGÖLTEM Brody Carmichaelt.)

Kissé jobban érezte magát, miután bevallotta az igazat, és becsukta a *Kudarok és hatalmas katasztrófák* címre hallgató füzetet, majd sóhajtva visszatette a fiókba.

A tizenöt éves Mina életében soha semmi sem sikerült. Folyton elkésett az óráiról, a házija általában úgy nézett ki, mintha egy pitbull egész este rágókának

használta volna, pedig nem is tartott kutyát, a fiú, akibe régóta bele volt zúgva, azt sem tudta, hogy létezik, és ha idegeskedett, hajlamos volt csokis tejet borítani magára. Biztosan azért, mert mágnesként vonzotta magához a világ „minden rossz, bal és lehetne rosszabb is”-szerencséjét. A füzetet ennek bizonyítékaként tartotta a rendetlen zoknis fiókban.

Az események cinikussá tették, különösen, mivel a tegnapi reggel ugyanúgy indult, mint bármely más eseménydús, katasztrofális nap.

Álmában repült. A levegőben sokkal kecsesebben mozgott, mint a földön. Ott mintha folyton megbotlott volna a saját lábában. De békés álmát hangos puffanás és dörgés szakította félbe. Többé már nem repült... hanem zuhant.

– Au! Mi a...? – Mina fájdalmasan feljajdult, amikor a hálósobája egyenetlen tölgyfa padlóján landolt. Leesett az ágyról. Próbált kikecmeregni az ágynemű fogságából, és két kék *Toy Story*-s pizsamából kikandikáló lábfejet pillantott meg a feje mellett.

– Charlie, mit keresel itt? – motyogta, továbbra is a takaróval küszködve.

A nyolcéves, komoly kislány a villogó ébresztőórára mutatott. Kezében tálkát és kanalat tartott. Biztos megint kiment az áram, ami gyakran megesett a háztömbjükben.

– Hány óra van? – kérdezte a lány, és megrémült, hogy ma el fog késni... megint.

A kislány felemelte a kezét, összetett gyűrűs- és mutatóujjával mutatta a hetet.

– Charlie, hogy hagyhattál ilyen sokáig aludni? El fogok késni!

A kislány válaszul megvonta a vállát, és a kanállal püfölte a tálkát. Mina tudta, hogy nem az öccse tehet róla, hogy ilyen mélyen alszik. Anyukája, Sara azt mondogatta, nehezebb őt felébreszteni, mint Csipkerózsikát. De érte nem jött a daliás herceg, hogy kimentse a hortyogásból, és amilyen borzasztóan peches, soha nem is fog.

Mina felpattant, kikapott egy reményei szerint tiszta farmert a padlót borító ruhakupacból, és magára rángatta. Magában köszönetet mondott az édesanyjának, amiért sosem adta be a derekát, ha szűk farmert kért, különben most kétszer ennyi ideig tartana felöltözni. Aztán belebújt kedvenc Converse All Stars cipőjébe, közben ívben hátrahajolt.

Felkapott egy kék cipzáras pulcsit, és óvakodva megszaglásztta, hogy elég tiszta-e ahhoz, hogy felvegye. Ujjjaival végigszántott hosszú, barna haján, próbálta megzabolázni kósza tincseit, amelyek ugyanolyan unalmas színűek voltak,

mint a szemei. Próbált győzedelmes mosolyt erőltetni az arcára, de csak zavart grimaszra futotta.

Gyors puszit nyomott az öccse feje búbjára, aztán a kicsi és elavult konyhába rohant, és felkapta a hátizsákját a konyhaasztalról. Megfordulva reccsenést hallott, mert a hátizsák makacsul ragaszkodott a széktámlához. A szék nyert, a táska vállpántja leszakadt, mire az összes könyve nagy puffanással a földön landolt egy kupacban.

Sóhajtvá visszahajigált mindent a táskába, és mindent megtett, hogy csukva tartsa, miközben átkutatta a fiókokat biztosítótű után.

Sara Grime meglepett arccal sétált be a konyhába. A munkahelyi egyenruháját viselte, nadrágot és egy kék pólót, amire egy tollseprűt és mosolygó felmosórongyot hímeztek. Sara a Happy Maidsnek dolgozott. Házakat takarított, hogy Charlie-t magániskolába küldhesse. Hosszú órákon át gürizett zokszó nélkül. Mina ezért nem engedte soha belépni disznóólra hajazó szobájába.

– Anya, aláírtad az engedélyt?

– Miféle engedélyt? – kérdezte Sara szórakozottan, miközben málnás kétszersültet tett a kenyérpirítóba.

– A mai tanulmányi kirándulásra. Babushka sütődéjébe. Múlt héten adtam oda.

– Jaj, édesem! – tördelte a kezét az asszony. – Nem lenne jobb, ha nem vennél részt rajta? Tudod, milyen ügyetlen vagy. Mi lesz, ha történik veled valami?

– Anyu, a mai kirándulásról házidogát kell írnom, és ez adja a jegyem negyedét! – Mina a mindenes fiókban végre ráakadt pár biztosítótűre, és azon ügyködött, hogy visszatűzze a táska pántját. Nincs pénzük újat venni. Be kell érnie ezzel a gyorssegéllyel.

– Esetleg nem csinálnál helyette szorgalmi feladatot? – kérdezte az anyja.

– Anya, megleszek! Rátapadok Nanre, mint a matrica, ne aggódj! Ez csak unalmas pékséglátogatás. Mi bajom lehetne azon kívül, hogy belehalok az unalomba? – Mina az anyja arckifejezése láttán tudta, hogy megnyerte a vitát... egy hajszállal.

Sara átlapozta a hűtő melletti levélkupacot, majd megtalálta az összehajtogatott sárga engedélykérő lapot. Aláírta, majd utolsó figyelmeztetés kíséretében átadta a lányának:

– Ígérd meg, hogy vigyázol magadra!

– Úgy lesz – válaszolta Mina. Tudva, hogy ez csak fél-igazság. Ő vigyázni fog, de a balszerencsének szokása mindehová követni.

Charlie kék pizsamájában és élénksárga gumicsizmában slattyogott be a konyhába. Leült a kissé kopott székre, magához húzta a kukoricapelyhes dobozt, és nekilátott reggeli rituáléjának. Különféle pelyheket kevert össze a tálkában. Ma csak málnásat, mézeset és árpásat, ami semmi sem volt az átlagos ötös keverékhez képest. Mina minden reggel

végignézte, ahogy összekeveri a pelyheket, és felkeveredett a gyomra az undortól, ezért is szerette jobban a kétszersültet.

A pirító kihajította a szeletet, Mina elkapta a levegőben, aztán azt kívánta, bár ne tette volna, mert ide-oda dobálta a kezében, míg ki nem hűlt. Aztán bevette a szájába, fogta hevenyészetten megjavított táskáját, és kistartolt az ajtón a lépcsőfordulóban tartott biciklijéért.

A Grime család kis bérelt lakásban élt Mr. és Mrs. Wong kínai étterme, az *Aranypalota* felett. Mina szeretett ott lakni, hacsak nem felejtette el becsukni az ablakát éjszakára, mert akkor minden ruhájába beleivódott a mogyoróolaj szaga. Kárpótlásul annyi kínai gombócot kapott Mrs. Wongtól, amennyi csak beléfért.

Levitte a biciklit a lépcsőn a járdára, közben leverte a festéket a falról. Szeret-nem szeret viszonyban volt a bicajjal. Tavaly a tizenötödik születésnapja estéjén bekötött szemmel kivezették, és azt hitte, kocsit kap. Ehelyett egy piros 1950 Schwinn kerékpárt. A bringa öreg és viharvert volt, ki kellene cserélni a fékeket, a gumikat, és meg is kéne olajozni, de nem érdekelte.

Amint átlendült a csalódottságán, és ráébredt, milyen valószerűtlen lett volna, ha kocsira futja a családi költségvetésből, így egyre inkább megszerette. A bicikli szabadabbá tette. Ráadásul, ha a biciklizési képességéből következtetni lehet az autóvezetői képességeire, akkor a világ sok horpadt postaládától menekült meg.

Mina a járdára lendítette a járgányt, integetett Mrs. Wongnak, és hajszálon múlt, hogy nem ütközött egy fal-kányi ölebet sétáltató idős hölgynek.

– Bocsánat! – kiáltotta. Így elhagyott egy darabot a továbbra is szájában szorongatott kétszersültből. Viszolyogva nézte, ahogy az előbb még cuki és bújós ölebek csaholó, cukorőrült kutyákká változtak. A hölgy döbbsenten próbálta megfékezni megvadult, elkényeztetett kicsikéit. Mina bocsánatkérően vonogatta a vállát.

Tíz perccel később, miután átvágott két mellékutcán, átszáguldott három szomszéd hátsó udvarán, elért az iskolaudvarra, ahol nyoma sem volt életnek. Tagadhatatlanul elkésett. A biciklitárolónál hagyta a járgányát, de az rendes oldaltámasz nélkül szánalmasan nekidőlt a szebb, újabb bringáknak.

Mina a buszparkoló felé száguldva megkönnyebbült, hogy a kirándulóbusz még ott áll..., de aztán elindult a járda mellől.

– Ne! – kiabálta, és a busz után szaladt, kétségbeesetten próbálta felhívni magára a sofőr figyelmét.

Lehúztak egy ablakot, és ismerős szőke fej bukkant fel, kezében valami ezüstöset szorongatva.

– Mina, neked tényleg kellene egy óra! – kiáltotta a lány.

– Nan! Szólj neki, hogy álljon meg! – kiabált vissza a barátnője, miközben hasogatott az oldala.

– Meg egy mobil! Tényleg ki kell jönnöd a sötét közepkorból. Akkor felhívhattalak volna. – A lány csak beszélt tovább, ügyet sem vetve Mina kétségbeesésére és fogyatkozó erejére.

– Nan! Állj le! Állítsd le a buszt! – sikoltotta zihálva.

– Ja, rendben! – A szőke fej eltűnt odabent. Egy pillanattal később a busz lassított, aztán a járdánál megállt.

Mina kifulladásra és szűrő oldalától kissé imbolyogva végre fellépett az első lépcsőre. A sofőr felháborodott pillantást vetett rá. Emiatt valószínűleg késni fognak, és a pontosság volt a mániája. A lány nem törődött vele, és az első sorban ülő tanárához lépett az engedéllyel.

– Igazán ideérhettél volna időben! – jegyezte meg Mr. West. Kopaszodó feje csillogott a máris túlmelegedett busz forróságában.

– Elnézést! – válaszolta Mina csendesen. – Áramszünetünk volt.

A tanár átfutotta az engedélyt, majd biccentett, hogy üljön le. Mina a busz hátulja felé sétált, akár egy lassított rémálomban. Kénytelen volt elviselni, hogy huszonvalahányan bámulják.

Leszegett fejfel becsusszant a Nan melletti ülésre, aztán bosszúból oldalba bökte.

– Mert hagyta ilyen sokáig futni!

Nan vigyorogva kivillantotta tökéletesen fehér fogait. Ma egy „<3 Jacob Black” pólót, szűk farmert és fekete

lapos talpú cipőt viselt. Mindenben Mina tökéletes ellentéte volt, valószínűleg ezért is jöttek ki ilyen jól. Jót mulatott azon, hogy a barátnőjének fogalma sincs a közösségi és népszerű dolgokról.

– Hát, talán ha lenne mobilod, írhattál volna, hogy késsel – gúnyolódott Nan előhúзва legújabb iPhone-ját, ujjai röpködtek az érintőképernyőn.

– Mit csinálsz? Csiripelsz?

Nan nevetve forgatta a szemét.

– Komolyan, Mina! Tweetelésnek hívják.

– Oké. Tweetelsz?

– Naná! – vigyorgott a barátnője.

Minának liftezett a gyomra.

– Miről? – Valami azt súgta, hogy tudja a választ. Amikor Nan az előbb kinyitotta az ablakot és kihajolt, valami ezüstöset látott a kezében.

– Ó, semmi különösről. Csak a követőimnek kitweeteltem a képedet, ahogy futsz a busz után, mint egy eszelős.

A „követőim” úgy hangzott, mint valami szekta.

– Nan, hány követőd van? – Mina remélte, hogy a szám nem emelkedett.

– Hát, a tegnapi kirohanásom után arról a moslékról, amit ők ebédnek mernek nevezni, úgy háromszáz. – A lány a „Frissítés” gombra kattintott, mire a buszon több telefon azonnal felpityegett. Sportcipők és fejek fordultak Mina felé olyasmiket suttogva, hogy „*lúzer*” és „*kocka*”.

– Nan! Hogy tehetted?! – háborodott fel Mina, és átmászott a barátnőjén, hogy az ablaknál ülve elrejtőzzön a legtöbb utas szeme elől. Áthúzta a fején a hátizsákját, és elrejtőzött mögé.

– Mina, meg kell tanulnod nevetni magadon. Próbál-
lak feltenni a térképre. Szinte senki sem tudja, ki vagy.

– El sem tudom képzelni, hogy bárki szeretne *ilyen* fi-
gyelem középpontjába kerülni. Én tuti nem!

Nan hitetlenkedve vonta fel a szemöldökét.

– Marhaság! Mindenki szeretne egy kis figyelmet. Hát,
kivéve téged. Komolyan, Mina, az nem számít, hogy jó
vagy rossz, igaz vagy nem. Mindenki népszerű akar lenni,
szerepelni a pletykákban.

Nan volt a sulis legbarátságosabb és legtársaságkedvelőbb
tagja. Őt mindenki kedvelte, nem azért, mert népszerű és
okos volt, hanem mert vicces és őszinte.

– Én nem – vonogatta a vállát közönyösen Mina.

– Akkor gondolom, az sem izgat, hogy egy bizonyos fiú
facér-e. – Nan tudta, hogy amióta csak a családja ideköl-
tözött, a legjobb barátnője titokban bele volt zúgva Brody
Carmichaelbe.

– Brody és Savannah szakítottak? – Mina hitetlenkedve
felegyenesedett ültében, és lehajította táskáját a földre.

– Á-há! Látod, érdekel!

– Nem is!

– De igen – csipkelődött Nan. Igaza volt: Mina tényleg
tudni akarta.

– Jó, rendben... szakítottak? – Minában éledezett a remény.

– Nem, de látod? Nem akarnád tudni, ha így lenne? – Az éledező remény hamvába holt.

– Gyűlöllek, Nan Taylor! – förmedt rá Mina. – Álomgyilkos vagy, ugye tudod? Álomgyilkos!

– Jesszus, Sötétke, higgadj le! – harsant fel egy fiúhang a hátuk mögül.

Mina elvörösödött. A vezetékneve könnyen az élcélődés céltámlája lett. A Grime-ból, azaz Koromból túl könnyen lett Slájm, Sötét, vagy Piszok. Alig várta, hogy férjhez menjen, és törvényesen nevet változtathasson. Ha valaha le tudná küzdeni a zavarát, és szóba állna egy fiúval.

Hátradólva hagyta, hogy Nan a *Glee* című zenés vígjátéksorozat legutóbbi részéről fecserésszen, sőt még néhány taktust is elénekeljen az iPhone-jára letöltött legújabb menő slágerből. Minának még iPodja sem volt, a legtöbb, amit felmutathatott, egy régi CD-lejátszó volt. Nanról azt is tudni kellett: mániája volt a *Glee*, és az összes valóságshow a tévében. Mina nem értette legjobb barátnője rajongását. Az élete így is valóságshow volt; miért akarná bárki másét nézni?

A busz megérkezett Babushka sütödéjéhez, a fáradt, unott tinik kiszállingóztak, és csoportokba verődve várakoztak. Így Mina végigpásztázhatta a tömeget a magas, szőke Brody Carmichaelt keresve. Naná, hogy Savannah White

mellett állt. A lány minden porcikájában hercegnőnek nézett ki hosszú, tejföl szőke hajával, porcelánbőrével és hatalmas kék szemével. Brody máshol járt, miközben Savannah birtoklóan belekarolt. Úgy jelölte ki a területét, ahogy arra csak egy gimnazista lány képes.

Brody volt minden lány álma. Tökéletes keveréke az arisztokratának és a sportolónak. Carmichaelék igen neves családból származtak, őseiket egészen addig vissza tudták vezetni, hogy megérkeztek a *Mayflower*rel. Versenylovakat tenyésztettek, ruházati cégük volt, messze az állam leggazdagabb családjaként ismerték őket. Brody mégsem hagyta, hogy ez a fejébe szálljon. Sosem emelte fel a hangját, nem csúfolt senkit, és úgy tűnt, egyáltalán nincs tisztában a társadalmi helyzetével, sem azzal, hogy milyen hatással van a lányokra.

Mina álmodozását a szürke téglalapból kisiető köpcös férfi szakította félbe:

– Üdv, gyerekek, nagy örömmel látunk titeket a világ-hírű Babushka sütődjében! Szólítsatok B. J.-nek! – kezdte mosolyogva, miközben porcukros fánk maradékát törölte le a szájáról. – Hadd mutassam be az idegenvezetőtöket, Claire-t! Körbevezet titeket, és válaszol a kérdéseitekre.

Az idegenvezető, a feltűnően szőke, Claire nevű nő testhez simuló fehér laborköpenyben, sárga sisakban és védőszemüvegben sétált ki a gyárból, gyakorlatilag semmit sem rejtett el hosszú lábából és modellalakjából. A fiúk

természetesen füttyentettek, és oldalba bökdösték egymást, és még Brody is kihúzta magát néhány centivel a jelenlétében. A nő melegen rájuk mosolygott, vörös ajkai tökéletes, fehér fogakat kereteztek. Intett az osztálynak, hogy kövessék az üzembe. Ringó csípővel lépkedett, piros magas sarkúja sajátos ritmusban kopogott a járdán.

A fiúk csupán centikkel a háta mögött, kiskutyaként eredtek a nyomába, míg a népszerű lányok, köztük Savannah, hátramaradtak, és gyűlölködő pillantásokat lövelltek felé. Egyetlen kimondott szó nélkül értették a kihívást, hátradobták a hajukat, bepúdereztek az orrukat, és szájfényt tettek fel, készültek a visszavágásra. Mina egy pillanatra megsajnálta szegény túravezetőt. Személyes tapasztalatai voltak, milyen a Kennedy gimi féltékeny lányai céltáblájának lenni.

Nanre pillantott, hogy ő észrevette-e, de a barátnőjét lefoglalta a pötyögés. Mély lélegzetet vett, megragadta barátnője pólójának ujját, és a csoport után vezette a gyárba, miközben ő végig üzeneteket írogatott.

Claire fluoreszkáló fénnel megvilágított folyosón vezette végig őket, melyet a sütöde történetét bemutató fotók szegélyeztek. Néhány méterenként megállt magyarázni. Mina megrágott ceruzát és füzetet kapott elő viharvert hátizsákjából, és igyekezett lépést tartani vele.

– Ő itt az alapítónk, Larry Brimwell. 1911-ben kétszobás házában indította el a pékséget, majd 1913-ban egy bérelt épületbe költöztette a nemzetközi negyedbe. –

A szemcsés, fekete-fehér fényképen fehér kötényes, kalapos férfi gyártott apró csokigolyókat az aprócska konyhaasztalon. Az asztal alatt, alig láthatóan sötét hajú kisfiú játszott egy faautóval.

A következő képen Mr. Brimwell kicsi, üres épület előtt mosolygott, a piszkos, osztott ablakban a KIADÓ tábla állt. Mellette rideg, mosolytalan nő szorongatott egy kicsi retikült a kezében. Nyilvánvalóan a felesége, a kisfiuk kezét fogta. Mina megállt, és az állítólag boldog család képére meredt. Az egész valahogy furcsa és erőltetett volt. Azon tűnődött, vajon igazából mi járhatott Mrs. Brimwell fejében.

– Mrs. Brimwell látta meg a lehetőséget, hogy a pékséget üzemmé alakítsa át, és édesapja kívánsága ellenére teljes örökségét a cégbe fektette. Nem sokkal ennek a mostani üzemnek a megvásárlása után Larry skarlátban elhunyt. A feleségének és a fiának egyedül kellett továbbvinnie a céget. – Claire elhallgatott, hangja egy tizedmásodpercre megremegett, aztán megköszörülte a torkát, és újra elvarázsolta a csoportot a mosolyával. – Kemény munkával és kitartással létrehozták azt, ami mára sütőipari birodalom lett.

– Most ki vezeti? – emelte fel a kezét Priscilla Rose, röviden Pri, de még azelőtt feltette a kérdést, hogy szólították volna.

– Mr. Brimwell – felelte Claire.

– De akkor már majdnem százéves lenne! – lepődött meg Pri.

– De buta vagytok! – nevetett Claire. – Bocsássatok meg, azt akartam mondani, hogy az unokája, B. J. Brimwell, akivel a bejáratnál találkoztatok. Ő, ugye nem néz ki százévesnek? – A fejek helyeslően bólogattak, néhány fiú még nevetett is a gyenge poénon.

Még több tény hangzott el, a túra haladt tovább. Mr. West emlékeztetette őket, hogy dolgozatot kell írniuk a látottakról. Minának nagyon kellett az ötös. Valamikor a csokoládégyártásban használt különféle cukrokról szóló előadás közben Mr. West különvált a csoporttól, de csak Minának tűnt fel a távolléte.

Claire élvezte a fiúk kitüntető figyelmét, különösen Brodyét, és nem vette el a kedvüket. Végigjárták a raktárt, a szárítóhelyiséget és a keverőtermeket. Minden helyiség egyformán sterilnek és lehangolónak tűnt, a dolgozók egyszerű fehér kabátjukban, fürdősapkájukban, élettelen, vontatott mozdulataikkal még inkább. Mindegyiküknek ugyanolyan arca volt: üres.

Minának feltűnt, hogy sok diák unatkozik, és jó páran küzdöttek az ásítás ellen, nehogy megbántsák a túravezetőjüket. Szeme elnehezült, mintha napok óta nem aludt volna.

A túra légköre lassan megváltozott. Mina szinte észre sem vette, de a tényáradat jelentősen lassult, és Claire hangja már nem ért el a helyiség végébe. Claire az utóbbi öt percben szinte csak suttogott. Az osztály mellékessé vált, mert most csak egy VIP személyt vezetett körbe: Brodyt.

Előrehajolva gyengéden a fiú vállára tette a kezét, hogy irányítsa, ha rossz irányba fordul. Elsuttogott megjegyzését csak Brody hallotta. Apró mozdulataik, érintéseik furcsák, oda nem illőek voltak. Claire megállt, hogy meghallgassa Brodyt, majd fejét szemérmesen oldalra billentve kuncozott. Tényleg kuncogott. Mina azt kívánta, bár ne a csoport hátuljában állna, hogy hallhassa, miről beszélnek. De valaki biztosan hallotta; Savannah támadásba lendült.

Szőke haját hátradobva Claire és Brody közé lépett, orrát kihívóan felszegte.

– Elnézést! Talán nem kellene ekkora figyelmet szentelnie a barátomnak, hogy hátul is hallhassuk. – Erre Claire tekintete elsötétült.

Brody megragadta a barátnője könyökét, és ráförmedt.

– Ugye csak viccelsz, Savannah? Próbálsz leégetni?

– Igazán? Mikor érdekelt téged utoljára ennyire egy hülye pékség?

– Jaj, ne már! Ez most tényleg muszáj?

– Mit muszáj? – kérdezte a lány fagyosan.

Brody felemelte a hangját. Mindenki elnémult, hogy első kézből hallja a félév minden bizonnyal legnagyobb balháját.

– Köztünk mindennek vége! Elegem van belőled! Elegem van a féltékenykedésedből és a gyerekes viselkedésedből! Ideje, hogy felnőj! – A szenvedélyes és feszült Brody homlokán verejtek gyöngyözött.

Savannah szemében könnyek csillogtak, cseresznye-színű ajka remegett.

– Ezt nem gondolod komolyan! Tegnap azt mondtad...

– Hát, az tegnap volt, ma pedig ma van. Hát nem érted? Olyan vagy, mint egy kisbaba. – Brody kimondta a szavakat, de furcsának, erőltetettnek hatottak. Savannah megfordult, és végigrohant a folyosón a mosdók felé. Pri kötelességtudóan eredt a nyomába.

Claire széles mosollyal fordult a csoporthoz:

– Nos, most, hogy ez a kínos közjáték véget ért, menjünk tovább, jó? – Olyan vakítóan mosolygott, hogy szinte fájt ránézni.

Senki más nem vette észre, milyen varázserővel hatott a túravezető Brodyra és a fiúkra? Úgy tűnt, nem. A lányokat annyira feldúlta a szakítás, hogy többé már oda sem figyeltek, inkább suttogva vitatták meg azt az izgalmas lehetőséget, hogy a sulis legdögösebb pasija hirtelen facér lett. Brody Carmichaelre soha senki nem tudott haragudni.

Nan oldalba bökte Minát, és állával a lányok csoportja felé intett.

– Mondtam, hogy mindenki imádja a pletykát. Már három olyan embernek megírtam, hogy Brody és Savannah szakítottak, akik itt sincsenek. – Homlokráncolva nézte az egyik üzenetet, és ujjai máris szárnyaltak a képernyőn. – Nem, ez nem igaz. Én itt voltam. Láttam – motyogta magának, miközben próbálta kiigazítani az új híresztelést,

ami innen tizenöt kilométernyire végigszáguldott az iskolán.

Claire végül a harmadik emeletre vezette őket, és megengedte, hogy végigsétáljanak a korláttal ellátott lengőfolyosón a termelőszint felett. Mostanra sokan unatkoztak, nevetgéltek és hülyéskedtek. Bármilyen szerelmi bűbáj szállta is meg őket, a legtöbbjük már szabadult alóla, csak Brody volt megbabonázva. Mozdulatai lelassultak, Claire minden mozdulata lenyűgözte.

Mina figyelte, ahogy a nő keze álszemérmesen végigsimít a fiú bicepszén. Fejében megszólalt a vészcsengő, hogy valami nagyon nem stimmel. Keze bizseregni kezdett, majd az érzés szétterjedt a testében, és végigcikázott a gerincén, akár az elektromos áram. Összerezcent, körülnézett, kereste a statikus elektromosság forrását, de senki nem állt a közelében.

Újabb erős bajsejtelem fogta el, úgy érezte, közbe kell avatkoznia. Nem akart jelenetet rendezni, mint Savannah, de meg kellett törnie Claire Brody feletti varázslatát. Bátorságát összeszedve előrelépett, még nem tudta biztosan, mit akar csinálni. A bizsergő érzés szinte elviselhetetlenné vált.

Valaki hátulról nekiütközött, így elejtette a füzetét és megrágcsált ceruzáját, mire azok az egyik videójátékról elmélyülten vitatkozó Steven és Frank lábánál landoltak. A ceruza elgurult Steven lába előtt, és Mina összerezcent, amikor a fiú rálépett, majd megcsúszott a ceruzán. Vadul

csapkodott a karjaival, dominóhatást indított el, amikor egyensúlyát veszítve nekidőlt Franknek.

Franket mindez készületlenül érte, próbálta elkapni a barátját, de hátrafelé nekivágódott Minának, Claire-nek és Brodynak. Mina megbillent, Claire cipősarka beleakadt a kifutóba, és nekiesett Brodynak, a korlát felé nyomta a fiút. A rozoga folyosó megingott a súly alatt, ezért mindenki jobbra dőlt.

A hirtelen tumultus felébresztette Brodyt kábulatából. Mina látta hirtelen zavaradottságát, majd döbbenetét, amikor a folyosó megint megingott. A fiú hátratántorodott. Karjaival vadul kalimpálva nyúlt kapaszkodó után, de elvétette. Kék szemébe kiült a rémület, amikor hátrafelé átesett a biztonsági korláton.

2. FEJEZET

Rémült sikolyok pattantak vissza a falakról. Mina adrenalinlöketet érezve Brody után vetődött, de nem kapta el, csak fekete hátizsákja pántját tudta megmarkolni. Gondolkodás nélkül cselekedett, de nem volt túl erős, így most összeszorított foggal vágódott neki a korlátnak. Felkiáltott fájdalmában. Egy hosszú pillanatig azt hitte, elkapta a srácot, és biztonságban vannak, de ekkor a talpa lassan elvált a talajtól. Sikoltva emelkedett, lába használhatatlanul kalimpált. A fiúval együtt át fog zuhanni a korláton.

Hirtelen hátulról derékon ragadták és lehorgonyozták. Zuhanásuk hangos reccsenéssel állt meg. Mina vasmarokkal fogta a hátizsák pántját, és karjaiba fájdalom nyilallt.

Brody egyik karját átdugta a pánton, az most lecsúszott a könyökére. Másik kezével felnyúlt, hogy erősebben kapaszkodjon. Rémült arccal nézett fel, a folyosó továbbra is veszélyesen himbálózott.

– Ne aggódj! Foglak, Brody! – Mina próbálta megnyugtatni, bár égtek az izmai és remegett a karja a nálánál kétszer nehezebb test súlyától.

– Én pedig téged! – Nan hangja akadozott az erőlködéstől. Ő tartotta vissza Minát az átbillenéstől. Más diákok is a segítségükre siettek. Steven és Frank átnyúlt és megfogta a hátizsákot, csökkentve Brody ránehezedő súlyát. Segítettek felhúzni a fiút, aki így meg tudott kapaszkodni az alsó biztonsági korlátban.

Néhányan saját biztonságukra fittyet hányva lehasaltak, vagy térdeltek, hogy átnyúlva a rácson fogják meg Brodyt, közben a fiú lassan felnyomta magát annyira, hogy megvethesse a lábát a lengőfolyosón.

Mina addig nem kapott levegőt, míg Brody át nem lépett a korláton, és biztonságba nem került. Amint a fiút nem fenyegette veszély, térdre bukott a gyémánt formájú rácson, hatalmas megkönnyebbülésében nem törődött a fájdalommal. Brody hátizsákja lezútyant mellé a földre. A fiú lehajolt hozzá, hogy beszéljen vele, de Steven és Frank izgatottan elrángatták. Mina a szakadt hátizsákra nézett, és pislognia kellett, hogy vajon képzelődik-e. Brody táskája szakadt el reccsenve, méghozzá ugyanott és ugyanúgy, mint az ő táskája aznap reggel. Csak a srác valószínűleg megengedheti magának, hogy újat vegyen.

Bár Brody biztonságban volt, Mina úgy érezte, ő nincs. Mintha fojtogatták volna. Mintha láthatatlan erő figyelte

volna, ítélkezett volna felette. Az érzés elviselhetetlenné erősödött. Mindenki őt nézte, úgy érezte, csapdába esett.

Még Claire is zavartnak és rémültnek tűnt. Szőke haja összekócolódott, védősisakja eltűnt. Sántikálva próbált megállni és megzabolázni az ünneplő, ölelkező és kiabáló diákokat. Sokan hátba veregették Minát.

– Ez király volt!

– El sem hiszem, hogy ilyen gyorsan reagáltál!

– Megmentetted az életét.

– Ez az, Kormos!

– Azt hiszem, ideje kimenni – közölte Claire szégyenkezve, lesütött szemmel. Elindult a legközelebbi vészkijáráshoz, majd le, az egyik oldalkijáráshoz vezető lépcsőn. A diákok arcába tűző ragyogó napfény elűzte az eddig őket körülvevő zsibbasztó ködöt.

Amikor jócskán eltávolodott az épülettől, Mina kicsit megnyugodott, de nem teljesen.

Megkerülték a sütödét, hogy elérjék a főbejáratot és a buszt. Mr. West ott várakozott Mr. Brimwell-lel. A felelőtlen kísérő, Mr. West gyorsan észrevette, hogy gond van. Leolvasta a gyötrelmet Claire arcáról, és megriadt.

– Mi történt? Mi a gond?

Claire zavarában elvörösödött.

– Szerencsétlen baleset történt a függőfolyosón.

Mr. West szeme rémülten elkerekedett. Fejét ingaként billegette előre-hátra, magában összeszámolta zabolátlan diákjait.

– Aha, Brody majdnem meghalt! – bukott ki Stevenből. Savannah élesen felsikkantott ijedtében.

– Hátrafelé leesett a függőfolyosón, de Kormos... azaz Mina megmentette! – rikkantotta Frank.

Semmit sem lehetett hallani a zsibongástól, amikor mindenki egyszerre szólalt meg, és igyekezett előadni a halált megvető történet saját verzióját. Mina zavarba jött, hogy bámulják, ezért megpróbált a tömegén kívülre keveredve Nan mögé bújni, akit többé nem érdekelt a telefonja.

Mr. Brinkwell sápadtan nézett Claire-re.

– Igaz ez? Hogy engedhetett meg ilyesmit?

A nő dühösen szorította össze az ajkait.

– Nem tehetek róla! Szórakoztak a folyosón, és nem működött egy támpillér.

Mina gyomra felfordult, hányingere lett. Egyikük sem ismerte a valódi okot. Mindez nem történhetett volna meg, ha nem ejti le a megrágcsált ceruzáját. Ez az egész káosz azzal kezdődött, hogy ügyetlenkedett, mert veleszületetten balszerencsés. Újabb gigantikus szerencsétlenséggel egészítheti ki az otthoni zoknis fiókban lapuló listát. Nagyon elszontyolódott.

– Felengedte ezeket a kölyköket a függőfolyosóra? – támadt a nőre Mr. Brimwell. Kerek arca paradicsompirossá vált haragjában, de ez Claire-t nem rettentette el.

– Már miért ne? Évek óta viszek fel embereket a függőfolyosóra, és magát eddig soha nem zavarta. Mindig ott fejezem be a túrákat.

Közelebb léptek egymáshoz, heves vitájuk nem hallatszott Mina osztálytársainak hangosodó zsivaja közepette. Mr. West hitetlenkedve rázta a fejét, és borúlátó pillantást vetett Minára. A lány nem hibáztatta. Ő maga sem hitte el, mit tett.

Elpirult, amikor a tanár Savannah irányába nézett a diákok feje felett, keresett valamit vagy valakit. Észrevette, hogy Brody kiszúrja a tömegben, és elindul felé. El sem tudta képzelni, hogy a fiú megköszönne ilyen kínos mutatványt, pláne húsz mobilozó diák előtt. Biztosan marhaságot válaszol, és bolondot csinál magából.

Képtelen volt félrenézni, miközben a fiú az együtt érző lányok seregén át felé manőverezett. Brody már csak méterekre volt, amikor Savannah a nevéen szólította a fiút, és magára vonta a figyelmét. Egyszerre fordultak meg. Savannah szaladt a fiú felé, a karjaiba vetette magát, hihetetlenül szőke haja lobogott mögötte.

– Jól vagy? – kérdezte bizonytalanul, nem tudta, hogyan fogadják a szavait. Mina remélte, hogy a fiú lepatintja, de meglepetésére szorosan magához ölelte.

– Brody, annyira sajnálom! – kezdte Savannah, amikor szétváltak. Tényleg elfelejthette, hogy közönségük van? – Ne haragudj, hogy úgy viselkedtem az üzemben! Igazad van: tényleg fel kell nőnöm, és ígérem, hogy soha többé nem hozlak ilyen kínos helyzetbe! – Alsó ajka tényleg be-
leremegett.

– Savannah, miről beszélsz? Nem a te hibád volt.

– Nem, nem az. A vitánk. Sokat gondolkodtam és...

– Miféle vitánk? – kérdezte Brody bosszúsan. Elképedt moraj futott végig a tömegen. – Savannah, majdnem meghaltam. Beszélhetnénk erről máskor?

– Várjunk... Nem emlékszel?

– Öszintén, az egész délelőtt valahogy ködös. Tényleg nem érzem valami jól magam... talán haza kellene mennem.

Amikor Savannah rájött, hogy Brody nem emlékszik a szakításukra, arcára kiült a remény, a remegése alábbhagyott.

– Igazad van, Brody. Hazaviszünk. – Birtoklóan karon ragadta a fiút, majd a busz és a pánikba esett Mr. West felé vezette.

– Brody, fiam, remélem, a családot nem hiszi, hogy mulasztást követtem el. Fontos telefonhívás miatt voltam távol. – A tanár a fiú vállára tette a kezét, és óvatos pillantást vetett Mr. Brimwellre. A többi diákhoz fordulva olyan hangon szólalt meg, ahogy csak tanárok képesek. – Rendben, diákok, szálljunk fel!

Mina Nan és Pri mögé besorolva várta, hogy felszállhasson. Nézte, ahogy Savannah felkíséri az ingatag Brodyt a lépcsőn.

– Hát, asszem ez volt a történelem legrövidebb szakítása – suttogetta Pri.

– Ebben ne legyél olyan biztos! – pillantott Nan elgondolkodva Brodyra.

Mina nézte, ahogy a fiú leül az ablak mellé, és baljósan rámered. Őt nézi! Azonnal a földet bámulta, de amikor fellesett, a fiú tekintete még mindig rajta időzött. Kissé kényelmetlenül érezte magát.

– Mármost azt sem tudom, a pasi mit eszik rajta – folytatta Pri.

– Ne aggódj, Pri, van egy olyan érzésem, hogy a kibékülés csak átmeneti.

Mina felszállt a buszra, erre a többiek tapsoltak, a nevét mondogatták, pacsikat adtak, és gratuláltak a hőstettéhez. Egyvalakit kivéve, aki továbbra is kibámult az ablakon.

Mina rosszul érezte magát, a büntudat kikészítette az idegeit. Kérjen bocsánatot Brodytól? Ahhoz oda kellene mennie hozzá, és beszélnie a világ leghelyesebb fiújával, aki viszont nem nagyon akar beszélni vele. Kizárt! Esetleg csúsztasson neki oda egy üzenetet? Az nem jó. Mi lesz, ha Brody családja bepereli az övét? Mina biztosra vette, hogy hányni fog.

Leszegett fejjel a busz hátuljába sietett, és a lehető legjobban belesüppedt az ülésébe, próbált elbújni. Nan mellé csusszant.

– Klassz celeb mellett ülni! – nevetett.

– Nem, nem az! Szörnyű! – vágta rá Mina. – Tévedtél. Nem akarok népszerű lenni!

– Talán kérnem kellene tőled egy autogramot, és eladni az eBay-en. Vagy még jobb, aukcióra bocsáthatnám a régi

angoldogáidat. Vajon mennyi pénzt kapnék egy kettes aláért? – Minát megrémítette ez a gondolat. – Akkor megvehetném azt az új kézításkát, amit kinéztem.

– És remélem, a torkodon akad! – vágott vissza Mina.

Nan nevetett, de nem poénkodott többet a barátnője kárára. Kihajolt a busz folyosójára, hogy körülnézzon. Az biztos, hogy még mindig mindenki őt nézte, mutogattak és suttoztak felé. Bánatosan felsóhajtott, drámaian hátradőlt, és ujjaival dobolt a combján.

– Ezt nem tweeteled ki? – kérdezte Mina, mert észrevette, hogy nincs elektromos kütyü a barátnője kezében. – Biztosra vettem, hogy mostanra már vagy ötven képet csináltál.

– Nem tudom – sóhajtott Nan sóvárogva.

– Miért nem?

– Már nincs iPhone-om.

– Mi történt?

– Ledobtam a lengőfolyosón, amint észrevettem, hogy bajban vagy. Mármint, ne már: vagy fogom a hülye telefonomat, vagy megmentem a legjobb barátom életét – magyarázta kinyújtva a kezét képzeletbeli tárgyakat mérgetve. – Áh! Nem nehéz döntés.

Mina olyan szorosan megölelte, ahogy csak tudta. Nannak a körül a hülye telefon körül forgott az élete, és a barátnője mégis segített őt megmenteni.

Nan fuldokló hangokkal reagált, ahogy egyre jobban szorította.

– Ú, engedj, engedj!

– Kösz, Nan! – mosolygott Mina.

– Aha, tudom. Az életeddel tartozol nekem. Örökké a rabszolgám leszel, és fel kell áldoznod magad, hogy megments. Bla, bla, bla! – Úgy legyintett, mintha semmiség lett volna.

Hátradőltek az ülésen, és hallgatták egy busznyai diák pötyögésének, beszélgetésének és telefonos játékának harmóniáját. A zümmögés folyvást emlékeztetett Nan áldozatára.

– Nan? – kezdte Mina újabb bocsánatkérésre készülve.

– Ne! – csattant fel a barátnője. Felemelte rózsaszín körmös ujját, hogy útját állja a szavaknak. – Már meg is bántam.

Mina elnevette magát.